

kitabı var. Tuğcu'ya göre kendisi için yazmış biri. Yazdıklarının bir kısmını yakmış, sonra yenilerini yazmış (Yüksel, 1993).

Yalnız 60'lı yıllarda yaklaşık 30 kitabından her biri 10-20 bin adet basılmış, 8inci baskıya kadar çıkmıştır. Köyden kente göçün yoğun olduğu yıllarda bu denli çok eser veren Tuğcu'nun köyden göçmüşleri konu alması doğaldır. Daha önce gördüğümüz hüznü, acıklı bir yaşamı göğüsleyen çocuklar Tuğcu'nun kitaplarında yarım yüzyıl kadar yaşamışlardır. Dilencileri, köprüaltı çocuklarını, yoksulları yazdı. Ama çocuklar onun için her zaman saf ve temizdiler. Duygusaldılar. Yaşamlarında şanslılıklar, üzüntüler, acılar çoğunluktaydı. Romanlarında başkalarına acımayı ve yardım etmeyi öğütlemiş, iyiyi kötüyü siyah beyaz olarak vermiştir. Ona göre çalışan, okuyan çocuklar her zaman kazanırlar. Sabırlı olanlar sonuca ulaşır. Gösterişi, aylaklığı kınamıştır. Kötüler cezasını çeker, iyiler mutluluğu bulur. Tuğcu "Yazdıklarım hep güzel biter, umut verir. Kimseyi öldürtmemişimdir. Çocuklar cinayetten hoşlanmazlar" der. Onun için aile çok önemlidir. Yarattığı çocuklar ailelerine bağlıdırlar. İşte Tuğcu'nun çocuk imgesi (Yüksel, 1993).

Gülten Dayıoğlu ise ilk günden beri çocuklar için yazdığını söyleyen ve 30 yılı aşkın bir süredir çocuk kitabı yazan bir edebiyatçı. Dayıoğlu 1963'de yazmaya başlamış. O da kente göçten etkilenmiş olmalı ki daha çok köyden göçmüş kişileri canlandırmış: Temizlik işlerinde çalışan kadınlar, kente göçmüş aileler, çocuklar. Dayıoğlu romanlarındaki çocukları pek ayrıntılı çizmez. Örneğin Fadiş kötü koşullarda da başarılabilineceğini kanıtlayan bir tiptir. Dayıoğlu'nun çocukları kente yabancılıkları, bilgisizlikleri içinde zorlukları göğüsleyen